

EMBEREK ÉS ESEMÉNYEK

Rágó, narancs és cégvezetés

AZ ÉV MENEDZSERE Ha Lajkó Ferencnek a keresztapja nem kamionos, a Waberer's vezérigazgatója talán sose tudja meg, milyen kereket cserélni egy mozgó járművön.

Komoly szakmai elismerésként értékelte a **manager magazin**-nak Lajkó Ferenc, hogy ő kapta meg Az év menedzsere elismerést a 2017-es évben nyújtott teljesítménye után. Úgy fogalmazott, hogy három tényező szólhatott mellette: egy hazai blue chip céget vezet sikeresen, különleges életpályát futott be a vezérigazgatói pozícióig, illetve irányításával tavaly a Waberer's tőzsdei bevezetésével levezényelték az elmúlt 20 év legnagyobb magyar IPO-ját.

„Az elmúlt évet úgy tudnám jellemezni, mintha egy mozgó kamionon cseréltünk volna kereket, sőt talán még ponyvát is” – összegzett lapunknak. Európa vezető szállítmányozási vállalatánál 2016 nyara óta komoly átrendeződés ment végbe, miután az alapító, Wáberer György eladta tulajdonrészét a cégben. A change of control azért is volt izgalmas feladat, mert egy tulajdonosi alapítású vállalatot kellett egy nemzetközi sztenderdeknek megfelelő, tőzsdén jegyzett céggé alakítani. Ráadásul tavaly a Waberer's története legnagyobb akvizícióját is végrehajtotta a lengyel Link fuvarozó és szállítmányozó vállalat felvásárlásával.

A vezérigazgató magát self made man típusú menedzsernek tartja, aki nem született a vezetői székbe. Viszont már 14 éves korától biztos volt abban, hogy a logisztikában szeretne dolgozni. „Keresztapám kamionozott, hozta haza nekem a narancsot meg a rágógumit, ami annak idején itthon szinte elérhetetlen árucikk volt. Ezt nagyon menőnek éreztem, ő viszont abba az irányba terelt, hogy legyek inkább speditőr. Hallgattam rá, így végeztem el a gépjárművezető és gépjármű-karbantartó szakközpont, később pedig szállítmányozási szakirányon szereztem diplomát a győri főiskolán” – emlékezett vissza.

A Hungarocamionnál helyezkedett el (1994-et írunk ekkor), saját megfogalmazása szerint fénymásoló fiúként. Később a Voláncamionnál folytatta üzletkötőként, a francia management megér-

Üzleti döntéseknél talán a racionalitás az egyetlen fegyver, de a csapatépítésnél közös nyelv is kell, amihez elengedhetetlen az érzelmi intelligencia

kezése után pedig a Volán-Tefuhoz szerződött, amely Wáberer György érdeklődése volt, s amely egy évvel később felvásárolta a Hungarocamiont. Mivel Lajkó Ferenc ismerte a céget, felkérték, hogy segítse az integrációt. Ez pedig annyira jól sikerült, hogy kinevezték a Benelux kereskedelmi terület vezetőjének, 2006-tól pedig ehhez hozzácsapták az angliai régiót is. „Felgyűrtem az ingujjam és a józan paraszti ész és a legjobb szakmai ismereteim szerint irányítottam a divíziót. Szerencsére ez is jól ment” – mesélte. Olyannyira, hogy Wáberer György felkérte vezérigazgató-

helyettesnek. Az alapító kiszállásakor gyakorlatilag egyértelmű volt, hogy az új tulajdonos Lajkó Ferencet bízta meg a vezérigazgatói feladatokkal. „Nem gondolkodtam sokat a felkérésen, azonnal igent mondtam. A döntésnél azonban sokkal nagyobb kihívást jelent, hogy megfeleljek az elvárásoknak. Egyelőre állom a sarat” – jegyezte meg.

Arra is kitért, hogy a jó menedzser szívvel és ésszel irányít, helyet ad a racionálnak és az érzelmeknek is. „Üzleti döntéseknél talán a racionalitás az egyetlen fegyver, de a csapatépítésnél közös nyelv is kell, amihez elengedhetetlen az érzelmi intelligencia” – emelte ki. Elmondta, hogy többre tartja a motiváltságot, mint a képzettséget. Úgy tapasztalta, hogy Nyugaton utóbbi számít inkább, miközben a magyar menedzserekre az előbbi sokkal inkább jellemző. „A magyar menedzsereknél több esetben látok átütő erővel bíró szenvedélyt, amellyel én és a kollégáim is dolgozunk ebben a kihívásokkal teli iparágban.”

■ **Benkő János**

A messziről jött ember

KÜLÖNDÍJ Ha valakire, akkor Pesti Tímeára tökéletesen illik a sokoldalú menedzser leírás. A LeasePlan vezérigazgatójának ez a tulajdonsága most innovációs különdíjat ért.

Önmagában már a jelölést is óriási megtiszteltetésként fogadta Pesti Tímea, aki a Volkswagen támogatásával alapított Kék Innovációs Különdíjat vehette át a Menedzserszövetségtől. A LeasePlan Hungária Zrt. vezérigazgatója arról beszélt a **manager magazinnak**, hogy az elismerés azt bizonyítja, a külvilág is észrevette és értékeli azt az utat, amelyen a cég elindult. „Ez pedig az e-mobilitás felfedezetlen dimenziója” – emelte ki.

Pesti Tímea 2017 áprilisában vette át a vezérigazgatói posztot a személy- és kishaszongépjárművek kezelésében és finanszírozásban piacvezető társaságnál. Elévülhetetlen érdemei vannak abban, hogy az e-mobilitást rögzítették a stratégiai célok között. „Megtisztelő, hogy én kaptam meg az elismerést, de pontosan tudjuk, hogy a vezető a csapata nélkül semmit sem ér. Nagyon büszke vagyok a kollégáimra” – jegyezte meg.

A vezérigazgató kifejezetten kemény évként értékelte 2017-et, amely viszont egyben gyümölcsöző is volt, hiszen rekordot döntöttek a növekedés és a profit terén is. Ezt azonban megelőzte egy komoly transzformáció, amely a cégcsoport tulajdonosainak és a board szempontjainak összehangolását célozta. Úgy fogalmazott, hogy a saját feladata arról szólt, hogy annál is nagyobb sebességre kapcsolja a szervezetet, mint ahogy az eddig valaha is operált. „Ez mindenesetre passzolt az én dinamizmusomhoz” – tette hozzá.

Pesti Tímea széles spektrumú menedzseri pályafutást tudhat maga mögött, három teljesen különböző iparágban is dolgozott. A Novartis gyógyszeripari cégnél kezdte meg karrierjét, ahol már 28 évesen beválasztották az extended management committee tagjai közé, és első vezető lett. Ezt követően az instore kommunikációs szakmában helyezkedett el a HL Display stockholmi tőzsdén jegyzett nemzetközi vállalatnál. A Magyarországon szemmel

Pesti Tímea széles spektrumú menedzseri pályafutást tudhat maga mögött, három teljesen különböző iparágban is dolgozott

alig látható cégből egy milliárdos vállalkozást futtattak fel, amely a második legprofitábilisabb leányvállalatként működött. „A LeasePlan, illetve az operatív leasing viszont messze a legkomplexebb, éppen ezért biztosított a folyamatos tanulást” – összegzett.

Szerinte egy jó menedzser tisztán látja, hogy pillanatnyilag hol tart és hová

akar eljutni. A sikerhez elengedhetetlennek tartja a stabil fókuszot és a csapatmunkát. Arról is beszélt, hogy sok magyar menedzserhez hasonlóan ő maga is a „multikulti” világában szocializálódott, ugyanakkor ebben a közegben sem egyformák a vezetési stílusok. Tapasztalatai szerint nem iskola, hanem emberfüggő, hogy ki hogyan irányít. A lényeg, hogy a vezető magával tudja vinni az „utazásra” a munkatársait, sőt, azt közösen élvezni is tudják. „Ezenkívül fontos a bizalom és a magas szabadságfok biztosítása, ehhez viszont a másik oldal hozzáállása is elengedhetetlen. Tudni kell dönteni, és merni kell hibázni is, egy biztos: mi idén is folytatjuk az utazást” – húzta alá.

■ **Benkő János**

Negyedszázada nyeregben

ÉLETMŰDÍJ Kepecs Gábor neve összeforrt az Aegon biztosítóval, a csúcson kezdte és ott is fejezte be. Ha nem hangzana túlzottan unalmasan, bizonyára úgy jellemeznénk Kepecs Gábort, mint aki bármihez nyúl, arannyá változik a kezei közt. Jobb helyre nem kerülhetett volna a Menedzserszövetség Életműdíja.

Éppen harminc éve, 1987-ben cserélte fel az Országos Tervhivatal asztalát és a Közgáz katedráját az Állami Biztosító befektetési vezetőjének székéért. A **manager magazin**nak úgy emlékezett vissza erre az időszakra, hogy azért is inspirálta különösen a helyzet, mert először kaptak szabad kezet, hogy befektessék az ügyfelek pénzét. Ha már így alakult, egy évvel később oszlopos tagja lett annak a szűk csapatnak, amely megalapította a Budapesti Értéktőzsdét. Szaladt az idő, a rendszerváltás is megtörtént, '90 őszén pedig Rabár Ferenc akkori pénzügyminiszter arra kérte, hogy vállalja el a biztosítótársaság vezérigazgatói posztját. Kepecs Gábor mindössze 36 éves volt ekkor.

Két év megfeszített munka után az a döntés született, hogy a vállalatot privatizálni kell. A holland Aegon adta a legjobb ajánlatot, az állam meg is állapodott vele. A fiatal vezérigazgató úgy kalkulált, hogy a helyére hamarosan egy külföldi menedzser érkezhet. Talán nem is bánta, hiszen az elmúlt másfél évben napi 16 órát dolgozott. Mégsem így alakult.

A hollandok ugyanis bizalmat szavaztak neki, nem nyúltak hozzá, Kepecs és csapata pedig nem okozott csalódást. A négy-milliárd forint mínuszban lévő társaság éves nyereségét két év alatt 800 millióra hozták fel. Egy évtized alatt pedig a biztosítási piac legprofitábilisabb szereplőjévé tették az Aegont.

Minden rendben is lett volna, ha nem kezdi azt érezni, hogy olykor unatkozik. Kereste a kihívást, a főnökei pedig feldobták

neki a lehetőséget, hogy ha van kedve, építsen ki egy hálózatot Kelet-Közép-Európában. Nem csak kedvnek, akaratnak sem volt híján, így aztán 2008-ra az Aegon megvetette a lábát Lengyelországban, Csehországban, Szlovákiában, Romániában, Ukrajnában, sőt, Törökországban is.

Ekkor már a régió vezetése mellett a magyar leányvállalat irányítását leadta, de Kepecs Gábor nem sokáig maradt kettős terhelés nélkül. Beválasztották ugyanis az Aegon hatfős management boardjába, amely a vállalatcsoport legfőbb nemzetközi testülete. „Olyan ügyek menetébe szólhattam bele, amely nagyon keveseknek adatik meg” – jegyezte ki. Az elmúlt tíz éve erről szólt Kepecs Gábornak.

Tavaly év végén, 25 évnyi Aegon-menedzselés után nyugdíjba ment. Már ha lehet egyáltalán annak hívni, ha közben a cég

A KORÁBBI SZÁZ repüléshez képest évente most már csak legfeljebb harmincszor utazik

magyar, török, holland és spanyol felügyelőbizottságában is benne van. Szerinte igen, hiszen a korábbi évi száz repüléshez képest most már csak legfeljebb harmincszor utazik. Azt mondta, hogy tudatosan készült a változásra, s bár sokan aggódtak érte, hogy megviseli majd, kifejezetten jól érzi magát. „Elmúlt az a stressz, amely az elmúlt évtizedekben körülöttem volt. Minden nap kihívást jelentett, amit nagyon szerettem” – fogalmazott.

Az Életműdíj az ő felfogásában lezárása valaminek, de nem jelent végállomást. Azt üzeni, hogy a magyar gazdasági elit elismeri a teljesítményét, a díjnak éppen ezért komoly jelentőséget tulajdonít. „Kinyílt egy másik dimenzió előttem. Szeretnék visszaadni abból, amit kaptam. És végre jut elég idő a kultúrára, a családra és a bridszre is.”

■ **Benkó János**